

BLOEDVLOEK

Nevelen van Morgen

Deel 3

Speciale editie

Alle rechten voorbehouden aan de auteur.

© 2021 door Dawn Avalon.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Het verloren Stamboomboek der Sloans

Hugh Sloan
Getransformeerd in
485 NC

Hugh Sloan, geboren 28 april 458 NC.
Zover bekend de eerste die onsterfelijk werd.
Zijn vader is Brynn Sloan, zoon van een Ierse vader
en Deense moeder. Zijn moeder is Lucina Olgeson
dochter van een Ierse vader en Ierse moeder.
Lucina Olgeson vlucht met Hugh naar Denemarken.
Daar wordt Hugh opgevoed door een achternicht van zijn
vader. Als Hugh achttien is, reist hij terug naar Engeland
en vandaaruit door naar Wales.
Hij huwt daar een Welse, Aeron Evans.
Hugh draagt zonder dat hij het weet de BloedVloek in zich.
Hierdoor transformeert hij na een kort ziekbed spontaan
naar onsterfelijkheid in het jaar 485 NC.

Hugh krijgt voor zijn transformatie 4 kinderen.
Geen van zijn kinderen draagt echter de BloedVloek in zich.
Enkel het Virus.

480 NC Mark Sloan 29 jaar Krijgt 2 zonen en 1 dochter.
481 NC Dylan (re |Sloan 24 jaar Krijgt 3 zonen.
482 NC Corman Sloan 27 jaar Krijgt 1 zoon.
484 NC Elisabeth Sloan 30 jaar Krijgt 1 zoon en 1 dochter.

Hugh merkt al gauw de verandering in zijn lichaam en is
in eerste instantie doodsbang. Als hij merkt dat hij juist
zijn gaven kan gebruiken om zijn omgeving te misleiden,
durft hij bij zijn gezin te blijven. Tot op begint te vallen
dat hij niet verouderd. Hij vertrekt in 495 NC naar Ierland.

In Ierland begint Hugh landerijen op te kopen om er kastelen
en landhuizen op te bouwen, met hulp van een geheimzinnige,
schatrijke sponsor.

Als in 509 NC drie van zijn kinderen zijn overleden, overtuigt
hij zijn dochter Elisabeth ervan om met hem mee te gaan naar
Ierland. In 512 NC brengt hij de echtgenotes van Mark en
Dylan eveneens naar Ierland.

Generatie naar generatie moet Hugh toezien hoe zijn
nakomelingen tussen de 21 en 30 jarige leeftijd ziek worden
en uiteindelijk sterven.

Sheridan Sloan
Getransformeerd in
1024 NC

Sheridan Sloan, geboren 9 mei 998 NC in Wales als zoon van een zilversmid. Sheridan is een nakomeling van Cormac Sloan, de derde zoon van Hugh. Als in het jaar 1003 NC koning Sven Vorkbaard van Denemarken een grootscheepse aanval begint op Engeland, sneuvelt Sheridans vader hierbij.

Sheridans moeder, een Normandische vlucht met haar zoon naar Normandië. Als in 1013 NC de koning van Engeland, Ethelred de 2e eveneens naar Normandië vlucht, brengt ze Sheridan naar zijn kasteel. Sheridan is dan 15 jaar oud en wordt schildknaap. Als Ethelred in 1014 terugkeert naar Engeland, blijft Sheridan bij zijn moeder in Normandië. In 1016 huwt zijn moeder een Franse Edelman en krijgt nog drie kinderen. Sheridan wordt voorgesteld aan het Franse hof. Als Sheridan eind 1023 ziek begint te worden, krijgt hij voor het eerst bezoek van Hugh Sloan.

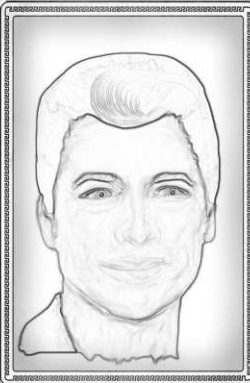
24 april 1024 besmet Hugh Sheridan met de Bloedvleek. Hugh vertelt dat hijzelf de eerste en enige onsterfelijke is. En dat Sheridan nu de tweede is.

Riley Sloan
Getransformeerd in
1248 NC.

Riley Sloan, geboren 16 oktober 1220 in Schotland als de enige zoon van een Schotse graaf, Sean Sloan. Zijn moeder, Lucy Connery, oftewel Louisa van Cornwall, is de dochter van een Engelse Prins. Riley is een nakomeling van Mark, de oudste zoon van Hugh Sloan.

Ten tijde van de grote conferentie in Chester in 977 NC waarbij o.a. de koning van Schotland, Kenneth de 2e en de koning van Engeland, Edgar een vredesverslag tekende, emigreerde een nakomeling van Mark Sloan vanuit Ierland naar Schotland. Deze Raynard Sloan huwde een nicht van de echtgenote van de koning van Schotland. Daarmee de titel van Graaf bemachtigend. 11 september 1247 ontmoet Riley Sheridan voor het eerst. Op dat moment maakt Sheridan zijn ware identiteit nog niet aan Riley bekend. Pas als Riley ziek wordt in 1248 NC neemt Sheridan Riley mee naar een buitenverblijf. Daar voltooid zich de transitie. Als onsterfelijke blijft Riley bij zijn gezin wonen. Waarbij hij na verloop van tijd een masker begint te dragen, om zo zijn eeuwige jeugd te verbergen. Riley begraaft zijn enige zoon als deze 24 jaar oud is, en later diens beide zonen op een leeftijd van 26 en 28 jaar. Vanaf dat moment vertrekt Riley naar Frankrijk. Waar hij blijft wonen.

Owen Sloan
Getransformeerd in
1346 NC

Owen Sloan, geboren 1 december 1320 in Schotland is de bet-achterkleinzoon van Riley Sloan. Owen draagt vanaf zijn zevende levensjaar de titel graaf. En heeft meerdere kastelen en landerijen in zijn bezit. Hoewel Owen zeer geliefd is bij de dames, blijft hij ongehuwd en kinderloos. Tijdens de Slag bij Crécy op 26 augustus 1346 nabij het plaatsje Crécy in Picardië, waarbij de Franse koning Filips VI werd verslagen door de Engelse koning, Eduard III komt hij oog in oog te staan met zijn betovergrootvader Riley Sloan. Riley slaat Owen bewusteloos en ontvoerd hem terug naar Schotland. Daar in een vergeten kasteel, besmet Riley Owen met de BloedVloek.

Meara Carpenter - Sloan
Getransformeerd in
1450 NC

Meara Carpenter - Sloan, geboren 18 maart 1426 in Ierland is een nakomeling van Elisabeth Sloan, de enige dochter van Hugh Sloan. Als Meara 14 jaar oud is, wordt ze verleid door een mysterieuze man. Als ze zwanger blijkt, stuurt haar familie haar naar Engeland. Daar geeft ze het leven aan een zoon. Haar minnaar vindt haar, maar tot haar verbijstering verdwijnt de man met haar baby en laat haar alleen achter. Meara keert terug naar Ierland.

Als ze 19 jaar oud is, huwt ze ene John Carpenter, een wrede, impotente man. In 1448 NC vergezelt ze haar echtgenoot tijdens een zakenreis naar Spanje. Daar ontmoet ze Hugh Sloan voor het eerst.

Als haar echtgenoot in 1449 NC overlijdt, zoekt Hugh haar weer op. Hij besmet haar op 11 november in het jaar 1450 met de BloedVloek. Meara en Hugh worden verliefd en blijven bij elkaar. Tot Meara onverwachts in jaar 1455 NC spoorloos verdwijnt.

Proloog

Dit waren de laatste seconden van het gevecht. Zijn lichaam was uitgeput, mede door het loodzware maliënkolder dat juist zijn leven moest beschermen. De helm op zijn hoofd vervloekend, aangezien hij geen idee had wat er schuin achter hem gebeurde. Weifelend of hij hem af zou gooien, daar hij dan de kwetsbaarheid van zijn nek zou prijs geven. Naast zich voelde hij de hete adem van zijn paard door de gleuf in de helm langs zijn oor strelen. Het goede dier was er nog, terwijl de meeste paarden vluchtten zodra hun berijder werd geworpen. Enkele ogenblikken geleden was hij eveneens door een lange speer uit zijn zadel gelift. De onverlaat had voor die daad met zijn leven mogen betalen. Op dit moment stond een drietal van het gewone voetvolk hem naar het leven. Wat was er immers glorieuzer voor een gewone burger dan een ridder van nobel bloed te vellen. Zweet en vuil dat langs zijn rug en armen droop. En ja, ook het bloed der onschuldigen sijpelde langs het blad van zijn zwaard over zijn handschoen. Sjonge. Als ze toch wisten voor wie en waarvoor ze werkelijk vochten. Als ridder behoorde hij het te weten. En zeker; toen hem gevraagd werd, ontboden door de koning van Engeland, hoe gewillig en bereidwillig hij reageerde, toen wist hij het. Maar te midden van de strijd, terwijl hij het vuile modder en gras uit zijn mond spuwde, uitgeput en dus klaar voor de genade stoot van zijn vijand, zag hij slechts één beeld voor zich. Een meisje met lang, goudblond krullend haar. Wie was zij? Een engel die hem kwam halen? Hoe fragiel en gelijktijdig sterk ze hem voorkwam. Ik ken haar dacht hij, al is ze anders nu. Maar waarom ken ik haar? Opeens zag hij een ander beeld voor zich... Een beeld van lang geleden...

... Op een plek in het bos waar het zonlicht langs de takken de grond kon raken, zag hij haar zitten. Een jonge vrouw van een jaar of negentien met lang, bleekrood haar en sprankelende blauwe ogen. Ze was gekleed in een lichtgeel kleed met korte mouwen dat was versierd met gekleurde linten. Alsof zijn hart enkel voor haar klopte, versnelde deze zodra zijn ogen haar ontdekten. "Wat doe je hier zover bij de vesting vandaan?" sprak hij haar streng toe en zette enkele stappen dichterbij.

"Niets... Ik wilde gewoon even nadenken," gaf ze hem als antwoord. "Nadenken," hoonde hij. Hij streek zijn schouderlange, zwarte haren naar achteren en liep naar haar toe. Vlak naast haar nam hij in het hoge gras plaats. Het liefst wilde hij haar aanraken. Met de rug van zijn vingers de zachte huid van haar wang strelen. "En waarover denk jij dan wel na?" liet hij weer een spot in zijn stem klinken.

"Over alles."

"Alles? Vertel..."

"Je zult me toch alleen maar uitlachen."

... Ineens was het beeld weer weg... Dit is het, dacht hij. God schenkt mij visioenen omdat ik nu snel zal sterven. Zoals zijn voorvaderen eens door hun knieën gingen, zo zakte hij nu zelf door zijn knieën in het doorweekte Franse gras. Het was 26 augustus 1346 tijdens de Slag bij Crécy nabij het plaatsje Crécy in Picardië, waarbij de Franse koning Filips VI werd verslagen door de Engelse koning, Eduard III. In de keiharde stilte van dat moment wist hij zeker dat zijn uur was geslagen. Tot onverwachts verblindend goud langs zijn ogen flitste en zijn genadeloze tegenstander doodde met een abrupte stoot in de borst. Goud gegoten in een moordend wapen dat sinds eeuwen in het kasteel van zijn voorvaderen had gehangen en hijzelf slechts kende van afbeeldingen op schilderijen. Ditzelfde zwaard

werd op dat moment gehanteerd door diezelfde voorvader van die schilderijen! Hoe wonderbaarlijk dat in zijn doodsmoment, deze geprezen man ineens voor hem stond. Hij wist, terwijl hij naar het zwaard in zijn betovergrootvaders hand staarde, dat het gesmeed was van het goud dat de Sloans had toebehoord. In wat bekend stond als de bronstijd, in de jaren 1200 tot en met 600 voor de geboorte van Christus, was voor de Sloans in Ierland letterlijk een Gouden tijd. De in deze tijd verworven rijkdommen door de handelscontacten met het Midden-Oosten bracht een welvaart voort waarvan zelfs hijzelf nog teerde. De woorden 'En nu zul je sterven, Owen Sloan, opdat je eeuwig zult leven', had hij nochtans niet verwacht te horen. Waarop de man hem bewusteloos sloeg...

... Happend naar adem schoot Owen overeind. Een ogenblik gedesoriënteerd schoten zijn ogen door de luxe hotelkamer. De man haalde iets dieper adem en blies toen heel langzaam het overtollige lucht weer uit. Nuala, dacht hij. Daarom komt ze mij zo bekend voor. Kan ik haar daarom niet doden?

Ze hadden haar alleen gelaten. Met ingehouden adem staarde Nuala naar de gesloten deur van Teyrnons slaapkamer. Ineens realiseerde ze zich dat ze niet meer ademde en inhaleerde diep. Het haperde. "Oh, mijn God," fluisterde ze. "Oh, God..." In een reflex legde ze haar hand voor haar mond. *Hoe kan dit?* In gedachten herhaalde ze het gesprek dat ze zojuist met haar vriendje had gevoerd...

"Weet je zeker dat je geen vampier bent?" had ze gevraagd. Iets wat ze zich nooit had kunnen bedenken ooit te moeten vragen. "Mijn hand voelt warm aan, of niet dan?" had hij gezegd. Nuala keek naar haar nu lege hand. "Bovendien ben ik, noch mijn familie ooit gestorven." Ze had in zijn ogen gekeken. Zijn magische, indigo gekleurde ogen met een zweem van tanzaniet en de purperen rand. *Is onze relatie echt? Hij heeft gedood. Zijn familie heeft mensen gedood vanwege hun bloed. Zullen ze mij ook doden? Uiteindelijk?* Een vlammeende pijn golfde op dat moment door haar schedel. Vanuit haar maag klotste het zuur steeds regelmatig tegen haar slokdarm aan. Een toename van druk in haar buik, koud speeksel in haar mond. *Shit.* Zo snel als ze kon, schoof ze haar lichaam uit bed en strompelde naar de badkamer. Net op tijd wist ze haar hoofd boven het toilet te krijgen. Nog tijdens de eerste samentrekking van haar lichaam, voelde ze hoe ineens iemand haar haren vastgreep. Met zijn andere hand ondersteunde de persoon haar. Angst wilde haar lichaam doen verstijven, maar eerst moest het overgeven.

"Rustig maar," sprak Brian haar kalmerend toe. Een tweede keer gaf ze over. Een wrijvende beweging over haar rug. Nuala zuchtte, tot uiteindelijk het zwaar beroerde gevoel afnam. Ze liet zich op haar billen zakken en schoof onder de hand vandaan. De verpleger keek haar even aan waarop hij een glas water voor haar inschonk. "Je hebt een hersenschudding opgelopen," vertelde hij en zette het glas voor haar neer. "Tijdens het ongeluk dat je net hebt gehad... Maar voor de rest heb je gelukkig geen verwondingen. Je hebt al met al erg veel geluk gehad vandaag." Het meisje staaarde naar het glas voor haar. Omgeven zijn door seriemoordenaars, dat noemde hij geluk hebben? "Ik voel me niet erg gelukkig," klonk haar stem gespannen waarbij ze hem slechts schielijk aankeek. Brian bewoog enkele tellen zijn lippen over elkaar terwijl hij de argwaan in haar ogen waarnam. "Ben ik dan zoveel veranderd deze laatste uren?" sprak hij op een zachte en vriendelijke toon tot haar. Nuala slikte. *Bah, wat een walgelijke smaak heb ik in mijn mond.* Ze nam het glas - haar handen trilden - en spoelde haar mond. Te verlamd van angst en zwakte om nu op dit moment op te kunnen staan, spuwde ze maar in het putje van de douche. Hoe anders het nu voelde om alleen te zijn met deze man. Voorheen had zijn uiterlijk en de speelse wijze waarop hij haar soms had aangekeken haar doen blozen. Voorheen had ze zich veilig gevoeld. "Je was al nooit wie ik dacht dat je was." De gespannenheid in haar stem bleef, evenals de warmte die uit zijn ogen straalde. "Wie dacht je dan wie ik was?" klonk hij nog altijd even gemoedelijk. De verpleger knielde voor haar neer en ging eveneens met zijn billen op de tegels zitten. "Weet ik niet," sprak ze ontkennend. "Jawel... Anders zou je niet zeggen dat ik niet ben wie jij dacht dat ik was... Wie dacht je wie ik was? Vertel het me, Nuala."

Ze wendde haar blik af. Hem rechtstreeks aankijken was moeilijk en eng nu. Zijn vriendelijke, doch strenge blik bleef niettemin op haar gericht. De heersende stilte begon onaangenaam te worden, althans voor haar.

"Menselijk," besloot ze te zeggen. Een wenkbrauw fronste.

"Je vindt me nu niet menselijk meer?" stelde hij de vraag alsof hij elk moment in lachen kon uitbarsten. Niettemin bleef Brian serieus. Voor Nuala was dit immers bittere ernst, realiseerde hij zich maar al te goed. Zeker ook wat dit verder voor hem en zijn familie betekende.

"Geen van jullie... Jullie zijn niet... Niemand van jullie zou..." Het lukte haar niet om de woorden daadwerkelijk uit te spreken.

"Nu nog moeten leven?" maakte hij derhalve de zin voor haar af. Hun ogen ontmoetten elkaar, even. "Nee... Teyrnon vertelde me," ze haalde wat dieper adem. Dat het meisje zo angstig was, raakte hem zeer. "Waarom ben je nu zo bang voor me?" vroeg hij zacht. "Heb ik dan ooit iets gedaan wat jou daar nu aanleiding toe geeft?" Een iets diepere ademhaling, het kauwen op de binnenkant van haar wang. Toen keek ze hem aan, strak, haar kiezen opeen geklemd. "Nee... Maar ik wist ook niet eerder dat je mijn bloed had gestolen," hoorde hij het verwijt in haar stem maar besloot zichzelf niet te verdedigen. "Dat jij bloed drinkt... En jullie mensen doden. Vermoorden... Teyrnon heeft mensen vermoord. Mr Sloan, Dylan, Jacinda... Corman... Jij... Jij bent een verpleger... Mensen zijn op hun zwakst als ze met jou in aanraking komen... Ik ben. Voel me... kwetsbaar."

"Niets van wat je noemt, kan ik ontkennen. Maar waarom voel jij je kwetsbaar?"

Weer een diepe ademhaling - haar keel was zo verkrampt, dat ze bijna dacht te stikken. "Hoe kun je me dat vragen? Ik heb gezien

waartoe jullie in staat zijn... De kracht en snelheid... In feite ben ik nu volkomen weerloos."

"Je denkt omdat we ooit mensen hebben gedood, nu ook jouw leven gevaar loopt? Dat jouw verblijf bij ons uiteindelijk zal leiden tot jouw dood?" Het meisje kon hem slechts aankijken en ter bevestiging knikken. Brian blies zijn ingehouden adem uit en schudde het hoofd. "Wat kan ik nu voor je doen? Of Teyrnon om die angst bij jou weg te nemen? Je gelooft toch nog wel dat hij echt van je houdt? Dat wij allemaal om jou geven."

Alsof er een enorme klem om haar kaken was geplaatst, keek ze de man met zijn tot krullen neigende blonde haren aan.

"Nuala? Je moet weten dat Teyrnon stapel op jou is," sprak hij nog haar nog altijd vriendelijk toe.

"Doe ik dat? Hoe kan hij van me houden als hij-" Nuala slikte de rest van haar woorden in. *Al zo lang heeft geleefd? En ik slechts een moment in zijn leven ben?*

"Wat?" wilde hij alsnog weten wat ze had willen zeggen.

"Ik krijg het koud zo op de vloer," zei ze echter. Sneller dan ze erop verdacht was, was Brian ineens vlak voor haar. Haar ademhaling stokte. "Laat me je overeind helpen," bood hij aan, waarbij hij haar recht in haar ogen keek. Nuala aarzelde echter om haar hand in de zijne te leggen.

"Ga je me vermoorden?" waren haar zachte woorden enkel nog dankzij zijn bovennatuurlijke gehoor waar te nemen. Een treurig glimlachje verscheen op zijn knap gelaat. "Nee, lieverd. Ik zal je niet ombrengen. Jij bent hier bij ons even veilig als je dat altijd al bent geweest. Kom. Ik draag je naar het bed terug," liet hij weten en tilde haar al van de vloer voordat ze tegenspraak kon geven. "Hoe kan dit alles werkelijkheid zijn? Als ik niet... Als ik niet achter de waarheid was gekomen, had hij het me dan verteld?"

Brian trok het dekbed over haar heen. "Die vraag kan ik op dit moment nog niet voor je beantwoorden... Het spijt me."

"Hij wordt niet ouder... Op den duur zou me dat toch zijn opgevallen? En dan?"

"Nuala," zuchtte hij.

"Nee!" reageerde ze fel. Echter het geluid van haar eigen stem resoneerde onverwachts en pijnlijk door haar schedel. Brian zag haar even wit wegtrekken. Terstond nam hij bij haar op bed plaats en legde zijn warme hand op haar wang. "Je moet je niet te veel opwinden," en liet zijn hand weer zakken. "Probeer te rusten... Ik zal je nu even alleen laten." Hij stond op.

"Nee," zei ze snel. Voordat hij ineens zou verdwijnen. "Ik wil niet alleen zijn," bekende ze.

"We zijn hier allemaal gewoon in huis," probeerde hij haar met die woorden gerust te stellen. Wat echter het tegenover gestelde effect had. Iets wat de verpleger van haar gezichtsuitdrukking af kon lezen. "Probeer te slapen... Je hebt vooral rust nodig... Geloof me. Geen van ons zal je doden... Of heeft ook maar enig intentie om je iets aan te doen."

"Ik weet dat je graag wilt dat ik je geloof... Maar... Dit hoort niet echt te zijn... En ik wil nu heel graag weer wakker worden."

"Dat weet ik," zei hij zacht en sloot de slaapkamerdeur.

Dus ze weet het nu, dacht Sloan bij zichzelf. Althans een klein deel van de waarheid. Dat kan interessant worden. Hij liet het raamkozijn los en sprong, zonder daarbij een geluid te maken op de grond. Als Teyrnon niet net op tijd had ingegrepen, had hijzelf iets moeten doen om haar te redden. Zich gelijktijdig beseffend dat als haar beeltenis hem niet zo in zijn hart raakte, hij haar na de eerste ontmoeting al had vermoord. Nu was ze zijn geheime project geworden, zijn persoonlijke obsessie. Te lang bij de Sloan villa blijven, kon hij

niet. Het bovennatuurlijke gehoor waarover ook zijn familieleden beschikten, gaven te veel kans door hen ontdekt te worden. Niettemin deden zijn wegrennende voetstappen Corman toch even via het raam naar buiten kijken.

"En?" wilde Teyrnon van Brian weten zodra deze de bibliotheek in kwam gelopen. Corman verloor zijn aandacht voor wat er buiten gebeurde en keek de blonde verpleger net als de anderen belangstellend aan.

"Ze heeft een lichte hersenschudding... Bedrust is nu het voornaamste wat ze nodig heeft."

"En verder?" wilde Jacinda weten. "Hebben we haar kunnen overtuigen van onze goede bedoelingen?"

De verpleger schudde zijn hoofd. "Ze is doodsbang."

"Voor ons?" klonk de schrik in Corman zijn stem door.

"Ja... Voor ons... Wat verwacht je," klonk Brian ineens wat ongeduldig. "Het is niet niks wat ze in één keer moet verstouwen... Jij," richtte hij zich tot Teyrnon. "Jij gaat haar nu vertellen hoe oud je in werkelijkheid bent."

"Ik vind dat geen goed plan," liet Jacinda echter weten. "Laat haar eerst verwerken wat ze nu al weet... Onze onsterfelijkheid, het feit dat we bloed drinken... En dat we daarvoor gedood hebben."

"Mee eens," mengde Davin zich in de discussie. "Dat we over nog onbekende en officieel niet bestaande technologie beschikken waarmee we ons uiterlijk beïnvloeden, zal op dit moment iets te Science Fiction voor haar zijn."

"Ik zal wachten met het vertellen van de waarheid omtrent mijn leeftijd," stemde Teyrnon toe. "Eerlijk gezegd weet ik niet hoe ze erop reageert als ze weet dat ik ook biologisch ouder ben dan ik me voordoe te zijn."

"Je bedoelt of ze een relatie was begonnen met een man van achtentwintig?" merkte Corman ongezouten op. Waarbij hij enkele misnoegde blikken kreeg toegeworpen. "Wat? Zeg ik iets verkeerd?"

"Nee," zei Teyrnon. "Je hebt gelijk... Dat is inderdaad waar ik bang voor ben... Maar goed... Eerst moet ik haar vertrouwen zien terug te winnen."

Met een verkrampde keel en brandende ogen staarde het meisje naar het plafond van Teyrnons hemelbed. Zouden ze het nu over haar hebben? Over hun geheim en dat zij nu alles wist. *Brian wil dat ik geloof dat ze me niets zullen doen. Teyrnon wil dat ik geloof dat hij van me houdt. Doe ik dat? Waarom blijf ik hier? Zou ik niet als beoogd slachtoffer moeten maken dat ik wegwam? Gosamme! Hoe kan dit echt zijn? Realiteit. En wat betekent het voor hen dat ik het weet? Dat moet gevaarlijk zijn, toch? Ik ben nu een risico. Ze zijn me vast nu aan het bespreken. Ik mag niet naïef zijn...* Geruisloos schoof Nuala haar benen over de rand van het bed en stond op. *Ik zie mijn kleren nergens. Dan maar iets van Teyrnon aan.* Ze opende de schuifdeuren van zijn drie meter brede kledingkast. Net als de overige meubels in zijn kamer had de kast een landelijke, industriële uitstraling en was het afgewerkt met ijzer. Langzaam in- en uit ademend aanschouwde ze de hoeveelheid aan kledij van haar vriendje. *Jemig, hoeveel kleding heeft iemand nodig! Deze pas ik wel.* En ze trok een donker purper met zwart gemêleerde trui uit de kast. Haar hoofd bonkte! Een golf misselijkheid resoneerde dusdanig door haar lichaam dat het zweet langs haar lichaam sijpelde. *Ik moet even zitten,* dacht ze met haar blik op de stoel naast de kast. Ze reikte met haar hand naar de rugleuning, echter zocht te snel steun.

Een luide bonk veroorzakend, sloeg het meisje over de stoel en hard tegen de grond. Nog nauwelijks bekomen van de val of in staat haar emoties te laten gaan, vloog de slaapkamerdeur open. Met haar ogen donker en groot van angst en schrik staarde ze de twee meest aantrekkelijke mannen die ze kende aan.

"Nuala," noemde Teyrnnon haar naam. De volgende seconde stond hij bij haar. "Liefje, wat doe je toch," klonk zijn stem vol zorgen. "Kom." Vervolgens schepte hij zijn handen onder haar door en tilde hij haar op. "Nee," jammerde ze ineens en barstte in tranen uit. "Alsjeblieft," huilde ze.

"Ik breng je alleen maar terug naar bed," beloofde Teyrnnon. Hij wisselde even een blik met zijn oom. "Toe, meisje," sprak Brian haar met evenveel zorg toe. "Je bent veel te ziek om weg te lopen... Wacht nog even een paar dagen, tot je weer beter bent," deed hij een poging een glimlach op haar gezicht te krijgen. De angst en het verdriet dat ze voelde, bleef op haar gelaat getekend. Brian haalde iets dieper adem. "Het spijt me, ik mag hier geen grapjes over maken... Ik zal jou en Teyrnnon even alleen laten."

Ondertussen trok Teyrnnon zijn dekbed over haar heen en legde het kussen goed. "Zo," zei hij toen ze alleen waren. "Gaat het weer een beetje?" Hij raapte zijn trui van de grond en hing deze terug in de kast. "Nee," klonk het opstandig achter hem.

"Dat spijt me om te horen... Ik dacht dat je niet meer zo bang voor ons was? Voor mij was?" Ze kon niet reageren, ze kon hem slechts aanstaren. Binnenin haar ontstond echter zo'n gapende wond, iets wat Teyrnnon eveneens voelde, dat hijzelf naar adem snakte om de pijn ervan te kunnen verdragen. Het meisje zelf doorstond haar smart in stilte.

"Je mag me alles vragen... Alles wat je wilt weten," zei hij snel. Het liefste zou hij haar willen smeken hem alsjeblieft te blijven

vertrouwen. Het liefst vertelde hij haar dat hij haar pijn voelde, en dat het hem bijna brak. Maar de onsterfelijke man realiseerde zich maar al te goed dat juist deze bekentenis voor een nog grote afstand kon zorgen. Haar gedachten en emoties te kennen was immers een enorme inbreuk op haar privacy. Dat het een neveneffect was van het drinken van bloed van iemand met wie ze op de één of andere manier contact hadden, zou voor Nuala er niet toe doen. "Ik weet niet wat ik moet vragen... Mijn hoofd doet zo'n zeer, dat ik nauwelijks kan denken..." Letterlijk wetende dat ze niet overdreef in wat ze zei, knikte hij. "Dan later... Wanneer je maar wilt... Ik zal je laten slapen." Ondanks dat hij wist dat ze het niet wilde, nam hij toch met beide handen haar gezicht vast en drukte een tedere kus op haar voorhoofd. "Tot gauw." Het volgende moment was hij verdwenen. Nuala staarde naar de gesloten deur. *Laten slapen. Ik kan niet slapen. Ik moet weten wat ze over mij zeggen. Zal ik alsnog naar beneden lopen? Ze zijn nu vast in de bibliotheek.* Het meisje hield haar adem in, luisterde. Het was stil. Even wachten nog. *Oh, wat bonkt mijn hoofd. Ik moet echt even mijn ogen sluiten. Even maar...*

Happend naar adem opende ze haar ogen. *Shit.* Een snelle blik naar de klok. Het was een uur later. *Ik ben in slaap gevallen. Wat moet ik doen? Ik weet niet eens wat ik zelf denk. Wat ik zou moeten denken. A, ze zijn onsterfelijk. B, ze hebben mensen vermoord. Dat ze bloed drinken... br... Ik moet er niet aan denken. Maar goed, ieder z'n meug. Maar ze hebben erom gedood. En wie heeft dan Jane gedood? Of die andere vrouwen die in het nieuws waren? Waren zij dat echt niet? Zijn de Sloans onschuldig? Althans deze keer? Is Teyrnon dat? Teyrnon,* dacht ze ineens aan de knappe student. *Een onsterfelijke negentienjarige die verliefd op mij is geworden? Hoe bizar is dat? Dit alles is te bizar om, om.*

Ze zuchtte. *Ik moet erachter zien te komen wie ze werkelijk zijn. Wat hun plannen met mij zijn. Ik ga naar beneden. Ze zullen me niet verwachten... Niet nu nog...* Heel voorzichtig schoof ze haar benen een tweede keer over de rand van het bed. *Nu even blijven zitten*, besloot ze. *Rustig ademen*. Op haar tenen liep ze naar de stoel en pakte de ochtendjas die men al voor haar klaar had gelegd om de volgende ochtend te gebruiken.

"Niet te geloven," onderbrak Brian met die woorden het gesprek dat ze voerden toen hij net als de andere het openen van een deur oppikte. "Probeert ze nu weer weg te lopen?" vroeg Davin zich hardop af.

"Nee, ik denk dat ze naar beneden komt," sprak Teyrnon met gedempte stem. "Is het niet beter dat ze in bed blijft liggen?" merkte Corman op.

"Ik denk dat ze wil weten wat wij hier nu aan het bespreken zijn," deelde Teyrnon zijn vermoedens.

"Over wat wij met haar gaan doen, bedoel je?" zei Dylan.

"Niets toch?" reageerde Corman verwonderd.

"Sst... Ze is al halverwege de trap... De malle meid sluipt op haar tenen," liet Jacinda de mannen weten. Zich tevens realiserend dat Nuala niet op de hoogte was van hun bovennatuurlijke gehoor. "Zal ik haar tegemoet lopen?"

"Nee... Laten we haar geven wat ze nodig heeft," liet Davin weten. "We gaan verder met ons gesprek," vervolgde hij.

Via de geheime doorgang sloop Nuala de televisiekamer in.

Vanuit de kast, haar hart bonkte inmiddels in haar keel, pakte ze een glas en zette deze vervolgens tegen de muur aan.

"Wat doet ze," vroeg Corman zonder zijn stem te gebruiken. Brian liet hem een glas zien. "Oh."

Het bleef enkele tellen stil, totdat Teyrnon besloot hun gesprek, ten behoeve van Nuala te hervatten. "Ik denk dat ik eerder eerlijk tegen haar had moeten zijn," vertelde hij.

"Dat je onsterfelijk bent?" vroeg Corman.

"Ja... Misschien dat het dan niet zo shockerend voor haar was geweest."

"Shock of niet... Belangrijk is dat Nuala weet dat wij noch haar noch iemand anders willen kwetsen," sprak Jacinda richting de muur. Ze hintte naar haar zoon dat hij tegen de muur aan moest gaan staan, zodat hij de gedachten van het meisje kon oppikken. *... Ik wil dat wel geloven... Maar hoe kan ik? Jane is vermoord. En die Japanse studente... En die twee vrouwen... Zelfs Eugene is vermoord. Ze hebben toegegeven moordenaars te zijn. Als zij ze dan niet hebben vermoord. Wie dan?*

"Blijft echter het probleem van die seriemoordenaar, die het op de inwoners van Eugene gemunt heeft," reageerde Teyrnon op haar gedachten. "Seriemoordenaar?" herhaalde Dylan wat verbaasd. Waarom noemde zijn kleinzoon de moordenaar niet gewoon bij zijn naam?

"Ja," zei Teyrnon en trok een gezicht naar zijn grootvader.

Immers als Nuala wist dat de moordenaar een Sloan was, hoe kon ze er dan op vertrouwen dat zij niet meer moorden?

"Oh... Ja... Denk je dat de politie hem gauw te pakken krijgt, Davin?" noemde hij zijn zoon expres bij naam.

"De recherche en de openbare aanklager zetten alles op alles om de moordenaar te vinden. Zover het onderzoek nu laat blijken, gaat het om een buitenstaander."

"Ik hoop in elk geval dat Nuala ver bij hem uit de buurt blijft... Ik zou het niet kunnen verdragen als haar iets overkomt," vertelde Teyrnon naar waarheid. Hij legde zijn hoofd tegen de wand en sloot enkele tellen zijn ogen. *Echt waar? Hij zal het niet kunnen*

verdragen? Ze praten met zoveel zorg over mij. Alsof ze werkelijk om me geven. Ik begrijp het niet. Ik begrijp niet meer wie ze zijn, wie Teyrnon is. Nuala zette het glas op tafel neer. Ze verliet de televisiekamer en liep het stukje gang door naar de bibliotheek. Halverwege de gang stopte ze even. Haar hart bonkte dusdanig snel dat ze een paar maal diep ademhaalde. *Kalmeer, Nuala. Kalmeer,* sprak ze zichzelf toe. De deur stond nog altijd op een kier. Een klein duwtje waarop ze naar binnen stapte. De familie zat op de banken, zag ze. Het volgende moment zag ze hun ogen op zich gericht en zette onwillekeurig een stap naar achteren. Opeens voelde ze een hand in haar rug. "Nuala," noemde Teyrnon haar naam en zag ze de knappe man naast zich staan. Zijn snelheid overrompelde haar, zag hij aan de uitdrukking op haar gezicht. "Rustig maar," sprak hij zacht. "Ik eh... Ik wil toch graag naar huis... Naar mijn eigen appartement," klonk haar stem gespannen waarbij ze slechts even de assistent aanklager aankeek. "Het is verstandiger als je hier blijft om te herstellen," was het Brian die antwoord gaf. Om haar niet nog meer te intimideren stond hij rustig op en liep naar haar toe. Met haar kaken stijf opeengeklemd zodat ze niet zou gaan gillen, keek het meisje de man aan. "En dat moet persé?" vroeg ze onderwijl ze achter haar rug haar vuisten balde. "Ja..." Hij stond inmiddels recht tegenover haar zodat hij in haar ogen kon kijken. De vaalheid van haar iris vertelde hem dat dit gesprek een enorme belasting voor haar vormde. "Ik zal de komende dagen vrij van werk nemen zodat ik je hier in ons huis in de gaten kan houden." "In de gaten houden?" herhaalde ze scherp. "Jullie houden me dus toch gevangen?" Ze klemde haar kaken nog wat stijver op elkaar om de dreigende tranen tegen te kunnen houden.

"Nee, niet gevangen," reageerde Teyrnon snel. Hij zag haar hart letterlijk in het kuiltje van haar keel kloppen. "Natuurlijk niet. We zijn enkel bezorgd... Sta ons toe voor je te zorgen," deed hij een poging haar angst weg te nemen.

"Hoe lang?" Haar handen ontspanden zich weer iets.

"Zolang als je nodig hebt," antwoordde Brian. Nuala draaide haar hoofd naar hem, haalde iets dieper adem.

"Vrijdag over een week wil ik met Madrid naar Hawaï..."

"Als jij dan nog altijd symptomen van een hersenschudding hebt, lijkt het me niet verstandig om in een vliegtuig te stappen... Je zult je plannen dan moeten wijzigen," liet Brian haar weten. "Alleen vanwege mijn hersenschudding, of willen jullie me ook vanwege andere redenen hier houden," richtte ze haar opmerking vooral op Teyrnon en Davin. Een onderlinge blik tussen de mannen volgde. "Waarom denk jij dat we dit willen?" sprak Davin Sloan lijdzaam.

"Ik weet nu toch immers de waarheid?" Het meisje zag een zichtbare reactie in de gelaatsuitdrukking van de onsterfelijken. Vooral Corman leek moeite te hebben zichzelf in de hand te houden.

"Heb je dan de intentie om ons geheim met anderen te delen?" klonk Jacinda dermate kalm, alsof ze het weer aan het bespreken waren. In haar ooghoeken zag ze echter eveneens de ongedurigheid van haar voorvader.

"Zijn jullie daar dan niet bang voor? Blootstelling?" bracht Nuala expres een uitdaging in haar stem. Al was ze inwendig doodsbang voor de mogelijke, dodelijke reactie. Een onderlinge blik tussen de Sloans volgde, bewust als ze ervan waren dat het vriendinnetje van Teyrnon zich momenteel heel wat dapperder voordeed dan ze zich in werkelijkheid voelde.

"Het zou ons leven in elk geval een stuk gecompliceerder maken," was het Dylan die antwoordde. "Ik hoop zoals jij ons kunt vertrouwen... Wij ook jou mogen vertrouwen." Ze keek de guitige blonde jongen aan. Hij was even oud als haar en toch had hij twee zonen en een dochter. Hoe kon dat?

"Jullie allemaal?" vroeg ze en liet haar blik op Corman vallen. De man beantwoordde haar blik. "Waarom kijk je mij nu aan?"

"Wil je me mijn bloed dan niet?" Het meisje was nog niet uitgesproken of Corman stond voor haar. Zijn hand was in haar nek, zijn voorhoofd tegen de hare gedrukt. Met haar ogen groot en glazig, starde ze de man aan. Hij keek haar aan terwijl zijn adem haar lippen streelde. Jacinda's hand op Teyrnons schouder hield hem tegen. Hij moest er zelf ook op vertrouwen dat zijn voorvader het meisje niet zou verwonden of erger.

"Ik wil je bloed niet... Ik wilde dat ik je eerder dan mijn nazaat ontmoet had, zodat ik nu je hart zou hebben," fluisterde hij. Toen, alsof hij zichzelf niet langer tegen kon en wilde houden, kustte hij haar half geopende lippen. De onverwachte warmte en tederheid, liet vlammen door haar hele lichaam schieten. Dit had ze niet verwacht. *Nee, dit wil ik niet*, kon ze uiteindelijk haar eigen gedachten weer horen. Haar hand tegen zijn borst was voldoende om Corman te doen stoppen. Een verontschuldigende blik van hem richting Teyrnnon waarop de man ervandoor schoot. Overrompeld door Cormans uiting van affectie jegens haar, legde Nuala haar vingers op haar lippen. Ze tintelden. "Ik breng je terug naar je bed," liet Teyrnnon weten. Zonder op een mogelijk weerwoord te wachten, tilde de man haar van de vloer. Hun ogen hielden elkaar vast terwijl hij haar rustig de trap op droeg. "Ik weet dat je tijd nodig hebt," begon hij zachtjes tegen haar te spreken, "om dit alles een plekje te geven."

"Ja... tijd... Ik weet nog steeds niet wat ik moet denken of kan geloven... Je brengt me naar jouw kamer terug?"

"Ja."

"Als ik de komende dagen in jouw bed slaap? Waar slaap jij dan? Weer op zolder?"

"Waar je wilt," vertelde hij en legde haar behoedzaam tegen de kussens aan. "Niet hier," liet ze hem tot zijn teleurstelling weten. Haar niettemin begrijpend, knikte hij. Toch nam hij nog even bij haar op het bed plaatst. "Corman worstelt al een tijdje met zijn gevoelens voor jou... Het spijt me."

"Wat? Dat ik het nu weet? Of het ongeluk? Of..."

"Alles waardoor jij nu zo verdrietig en bang bent... Ik kan me nauwelijks voorstellen hoe dit voor jou is..."

"Ik ook niet," fluisterde ze. "Het is teveel."

"Dat begrijp ik... Ik zal je laten rusten... Probeer te slapen... Een weekje op Hawaï zal je vast goed doen. En je misschien de gelegenheid bieden om na te denken over alles..."

"Denk je dan dat ik alsnog met Madrid mee kan?"

"Vast wel."

"Oh." Haar blik gleed even naar het nachtkastje. "Waar zijn mijn spullen? Mijn mobiel?"

"In die kast daar," en hij wees naar de lage dressoir die naast de deur van de badkamer stond. "Wie wil je bellen?"

"Jaydan."

"Die heb ik al gebeld."

"Wat heb je haar verteld?"

"Dat je een auto-ongeluk hebt gehad en dat je de komende dagen bij ons logeert... Ze komt morgen langs om wat spullen van je te brengen."

"Spullen?"

"Ja... nachtgoed, kleren..."

"Oh... Dus Jaydan komt hier...in dit huis."

"Ze is hier vaker geweest, Nuala," sprak de man, hij wist precies was bedoelde, beledigd. "Beloof me deze keer wel te proberen om te slapen... Over een uurtje komt Brian je weer wakken."

Een uur later sliep ze nog niet toen ze Brian de slaapkamer binnen zag komen. "Je slaapt niet?"

"Nee... Het lukt niet."

"Ik zal je dan niet verder storen," zei hij en trok zich weer terug. Het tweede en derde uur was een onderlinge blik voldoende voor de verpleger om de deur weer te sluiten.

"Nuala?" Een hand op haar schouder. "Nuala?"

Een ogenblik gedesoriënteerd keek ze Brian aan. Zonder het echt besloten te hebben, kwam ze overeind. Om tot haar eigen ontzetting abrupt over te geven. Op het moment dat ze haar ogen echter opende, zag ze dat ze in de kom had gespuwd die zojuist nog op de stoel had gestaan. "Het is soms handig om snel te kunnen reageren," reageerde hij op de uitdrukking op haar gezicht. "Ja..." Verder spreken kon niet. Een tweede keer gaf haar lichaam gal op. Dit keer voelde ze Brians ondersteunde arm om zich heen. "Ik haat overgeven," mopperde ze.

De verpleger trok zijn mondhoeken op. "Ja... dat herinner ik mezelf ook nog heel goed."

"Van voordat je... Nou, je weet wel."

"Ja... Gaat het weer een beetje? Of denk je dat je nog een keer moet?" Het meisje haalde een paar keer diep adem alvorens te antwoorden. "Ik denk dat het nu wel weer gaat... Heb je misschien wat mondwater? De smaak in mijn mond is echt walgelijk."

"Ja... Ik zal dit even weggooien."

Het duurde slechts even of de verpleger kwam met een schone kom terug en met een flesje paars mondwater.

"Spuw het maar in de bak," stelde hij voor.

Het meisje knikte en spoelde de vieze smaak uit haar mond.

"Is één van jullie na de...eh, verandering wel eens ziek geworden?"

"Nee... Niet zoals dit.... Onze interne huishouding, om het zo maar eens te noemen, verloopt nu anders... Evenals ons immuunsysteem."

"Hm... Toch nog een voordeel dus aan dat onsterfelijk zijn," hoonde ze. Brian glimlachte. "Dat is gelukkig niet het enige... Kun jij je nog herinneren wat er vanmiddag is gebeurd?"

"Ja.. Helaas wel. En ik weet ook nog hoe ik heet en hoe oud ik ben en in welk jaar we leven."

"Prima... Probeer te slapen... Ik kom straks nog een keer kijken hoe het met je gaat."

Jaydan Winnagon, zelf gekleed in een lange, goudkleurige trui van namaak mohair en een bruine tregging, staarde de volgende ochtend naar de karige inhoud van Nuala's uit esdoorn vervaardigde kledingkast. Haar huisgenote had de vorige dag haar oude spijkerbroek en zwarte coltrui aangetrokken om haar werk in te doen, herinnerde ze zich. Vorige week had ze zich nog een nieuwe donkerblauwe spijkerbroek aangeschaft en twee nieuwe truien. Voor de herfst en winter, had ze erbij verteld. Van de rest van het beetje geld dat ze voor kleding bijeen had gespaard, had ze een badpak, een geel bebloemd zomerjurkje, twee topjes en een rokje gekocht en een paar open schoenen en slippers. Allemaal voor haar weekje vakantie in Hawaï. Jaydan had haar nog aangeboden om kleding van haar te lenen, maar daar wilde Nuala niets van weten. De studente zuchtte terwijl ze haar lichtbruine ogen over de overige drie truien en beide broeken liet glijden. Ze zou dit eventueel in een tas kunnen stoppen... Maar dan had Nuala bij thuiskomst geen schone kleren hangen. Bovendien moest ze de komende dagen op bed blijven, had Teyrnon haar verteld. Het meisje sliep echter in T-shirts die te oud waren geworden om nog zo te kunnen dragen. "Sorry, Nuala," mompelde ze en pakte haar smartphone. "Maar dit kan zo niet langer," en ze drukte de sneltoets in. "Met Teyrnon," klonk het even later. "Hi, Jaydan hier... Eh... Rare vraag misschien.. Maar kun je hier komen?" "In jullie appartement?" vroeg de jonge man voor de zekerheid. "Ja... Nog even voor mijn les aan?" "Hoe laat begint jouw les dan?"

“Acht uur.”

Teyrnon wierp een blik op zijn horloge. “Dat gaat wel lukken... Zie je zo,” en hij klikte het gesprek weg. “Jaydan vraagt of ik nog even langs wil komen voor de lessen aan,” liet hij Brian weten die samen met hem en moeder en grootvader een glas O-Positief als ontbijt nam.

“Ga maar... Nuala slaapt toch nog... Om half negen ga ik weer even bij haar kijken.”

“Goed... Tot vanmiddag.”

Nog geen twintig minuten later klopte hij op de voordeur van het appartement aan, nadat Jaydan hem via de buitendeur binnen had gelaten.

“Hi... Sorry dat ik je zo vroeg al belde,” verontschuldigde de studente zich. Teyrnon haalde nonchalant zijn schouders op.

“We waren al een tijdje op... Maar, waarom ben ik hier precies?”

“Kom maar even mee... Ik kan het je wel vertellen... Maar ik kan het je veel beter laten zien.” Tot de man zijn verwondering nam de Afro-Amerikaanse hem mee naar Nuala’s slaapkamer. Het eerste wat hem opviel was de reistas die op bed lag; leeg.

“Je hebt nog geen tas voor haar ingepakt?” concludeerde hij.

“Nee.”

“Waarom niet?”

“Voordat ik je dat laat zien... Ik heb Nuala moeten zweren dat ik haar geheim nooit met iemand zou delen... Maar ik vind gewoon dat je dit moet weten... Dit is de reden waarom ik nog geen tas voor haar heb ingepakt.” Jaydan trok de kastdeuren open. “En hierom,” en ze trok eveneens de grote lade van de bijpassende dressoir open. Teyrnon keek van de bijna lege kast naar de even lege lade. Welke conclusie verwachtte Jaydan nu dat hij trok? Was de vraag van zijn gezicht af te lezen.

“Je snapt het niet?” concludeerde Jaydan zelf.

"Nee... Sorry."

"Dit is alles dat Nuala heeft... Je vroeg me een tas in te pakken... Maar ze heeft niets om in te pakken.... Ze slaapt in deze oude rafelige T-shirts," vertelde ze en pakte één uit de lade om te laten zien. "Wat hier in de kast hangt, is alles dat ze aan kleding heeft."

De man slikte. "Alles?"

"Ja... Ik vermoedde al dat ze jou niet heeft verteld dat ze voor haar achttiende verjaardag met niets op straat is gegooid door die oom en tante van d'r."

"Nee... Ze heeft me dat inderdaad nog niet verteld," moest hij tot zijn eigen schaamte toegeven. Hij had zich totaal niet gerealiseerd toen ze hem vertelde een tweede baantje nodig te hebben voor inkomsten, hoe penibel haar situatie in werkelijkheid was. "Vertel haar niet dat je dit weet," sprak Jaydan dringend. "Je moet begrijpen... Ze schaamt zich behoorlijk voor haar eigen armoede en het feit dat ze van de straat komt."

"Maar dat is helemaal niet nodig!" riep hij verbouwereerd uit.

"Nee? Jij en je familie wonen in een landhuis... Jullie rijden allemaal in peperdure wagens, dragen dagelijks nieuwe designer kleding en schoenen... Wat ik net al zei... Nuala komt letterlijk van de straat... Ik kan mijzelf heel goed voorstellen dat ze niet wil dat jij en je familie dit weten."

"We zijn geen snobs," klonk de man wat beledigd.

"Nee... Maar het laatste wat Nuala van jou wil, is medelijden... Dus... Wat ga jij hier aan doen?" vroeg ze met opgetrokken wenkbrauwen. Teyrnon keek haar aan en trok een mondhoek op.

"Wel... Ik kan haar moeilijk deze gescheurde T-shirts laten dragen terwijl ze door mijn oom verzorgd wordt... Laat die tas met spullen maar zitten... Ik zal straks mijn nichtje vragen of ze

nachtgoed en dergelijk wil kopen. Zij heeft daar een veel betere kijk op dan ik."

"En verder?"

"Verder?"

"Ja... Ze gaat straks op vakantie naar Hawaiï... Moet ze alleen dat aan kunnen trekken?" gebaarde ze met haar hoofd naar de paar zomerse kledingstukken in de andere hoek van de kast."

"Je wilt dat ik Jacinda ook vertel zomerkleding voor Nuala te kopen?"

"Ja... Het was toch jouw schuld dat ze in een auto ongeluk geraakte... Althans zo vertelde je me gisteren... Jij reed te hard de bocht om en daarom moest zij voor je uitwijken... Resultaat haar leuke auto en zichzelf in de kreukels... Ik denk dat een nieuwe en complete garderobe wel het minste is wat je haar kunt geven."

"Leuk geformuleerd... Studeer je stiekem soms ook voor advocate?"

"Nee... Maar mijn oma is er één... Dus jij of Jacinda gaat voor leuke zomerkleren en winterkleding zorgen... En alles wat ze de komende dagen bij jullie nodig heeft."

"Denk je dat ze dit alles van mij of mijn familie zal willen aannemen?"

"Nee... Ze is nog koppiger dan ze eigenwijs is... Maar dat mag jij lekker gaan oplossen."

Al een tijdje volgde Nuala de grijze wolken die ze via het raam voorbij zag drijven toen Jacinda met een grote roze doos in haar armen de slaapkamer van haar zoon in kwam gelopen.

"Je bent wakker," sprak ze verrast.

"Ja... Ik ben niet meer zo moe," vertelde het meisje. Met haar ogen volgde ze het doen en laten van de jonge vrouw met haar